

Arrest

nr. 266 558 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terughrijving van 4 januari 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Maxwell OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Lukas ASSELMAN, die loco advocaten Carmenta DECORDIER en Tine BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, geboren te Debre Zelt in 1976.

Op 4 januari 2022 komt de verzoekende partij in de luchthaven van Brussel Nationaal te Zaventem aan met een vlucht afkomstig van de luchthaven van Addis Abeba.

Op 4 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt: *"Op 4 januari 2022 om 10 uur 20 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, .K.N. hoofdinspecteur*

1

de heer / mevrouw :

naam [H.] voornaam [L] [Z.]

geboren op [...] 1976 te Debre Zeit geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ethiopië

houder van het document nationaal paspoort van Ethiopië nummer [...]

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Addis Abeba geldig van 20.12.2021 tot 05.02.2022

afkomstig uit Addis Abeba met ET728 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

[...]

Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor een niet essentiële verplaatsing (familiebezoek) naar België te komen. Ze is niet in het bezit van een erkend vaccinatie bewijs. Volgens KB dd. 04.12.2021 kan deze binnenkomst en verblijf te België niet toegelaten worden."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar teruggrijping. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 62 en 2, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 15° en 16, §2 van het koninklijk besluit houdende de nodige maatregelen van bestuurlijke politie teneinde de gevolgen voor de volksgezondheid van de afgekondigde epidemische noodsituatie betreffende de corona virus COVID-19 pandemie te voorkomen of te beperken van 28 oktober 2021 (hierna: het koninklijk besluit van 28 oktober 2021), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst citeert de verzoekende partij de door haar aangevoerde bepalingen en geeft ze een korte theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangevoerde beginselen. De verzoekende partij vervolgt dat ze bij aankomst in België haar vaccinatiecertificaat van Ethiopië aan de Belgische instanties heeft overhandigd waaruit blijkt dat ze twee keer met het Sinopharm vaccin tegen het virus SARS-Cov-2 in Ethiopië werd gevaccineerd. Voormeld vaccinatiecertificaat van het ministerie van volksgezondheid van Ethiopië bevat de informatie voorgeschreven door artikel 1, 15° van het koninklijk besluit van 28 oktober 2021 waaronder de naam van de verzoekende partij, de datum van toediening van het vaccin, de merknaam en het lotnummer van het vaccin, het land waar het vaccinatiecertificaat werd uitgereikt en de afgever van het bewijs van het vaccin. De verzoekende partij geeft ook aan dat ze op 6 januari 2022 in België wederom werd gevaccineerd met Pfizer. Ze beklemtuont dat het vaccinatiecertificaat dat ze in Ethiopië gekregen heeft inhoudelijk overeenstemt met het vaccinatiecertificaat dat ze in België gekregen heeft. Hieruit volgt dat het vaccinatiecertificaat van Ethiopië een erkend vaccinatiecertificaat is conform artikel 1, 15° van het koninklijk besluit van 28 oktober 2021. Ze is aldus in het bezit van het vereiste document.

De verzoekende partij is ten tweede de mening toegedaan dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij met de inhoudelijke gegevens van haar vaccinatiecertificaat rekening heeft gehouden. Er werd geen analyse gedaan op basis van artikel 1, 15° van het koninklijk besluit van 28 oktober 2021. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid.

Ten derde stelt de verzoekende partij dat het onduidelijk is waarom zij geen toegang tot het grondgebied gekregen heeft, terwijl zij in het bezit is van een erkend vaccinatiecertificaat van Ethiopië en de inhoud ervan conform artikel 1, 15° van de Vreemdelingenwet is.

In een volgend onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoekende partij citeert voormeld artikel. De verzoekende partij wijst erop dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat zij naar België komt om haar oom te bezoeken die in Gent woont. De verzoekende partij stelt dat zij zich aldus dienstig op voormeld artikel kan beroepen en dat dit artikel geen uitzonderingen toelaat. Voorts stelt de verzoekende partij dat: *“Volgens de notie van openbaar orde, moet er sprake zijn van een daadwerkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging. Verzoekster vormt geen bedreiging voor de openbare orde noch een bedreiging voor de volksgezondheid aangezien zij drie keer tegen het virus SARS-Cov-2 gevaccineerd is.*

Welnu, de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, waaronder een teruggrijving buiten de Europese Unie met een mogelijke inreisverbod, brengt met zich mee dat de familiale band met leden van haar familie in België in het gedrang komt, wat een ontoelaatbare en ongegrond inmengen is in het privéleven van verzoekster en een schending van artikel 8 § 1 van het EVRM.”

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij de verbintenis tot tenlasteneming neer.

2.3.2. In de nota met opmerkingen volhardt de verwerende partij in de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij wijst erop dat uit het verslag van de grenspolitie blijkt dat de verzoekende partij inderdaad een vaccinatiebewijs voorgelegd heeft, doch dat het vaccin waarmee zij de eerste twee keren werd gevaccineerd niet erkend is door België. Uit nazicht van de website infocoronavirus.be volgt dat Sinopharm geen in België erkend vaccin betreft. Aan de nota met opmerkingen voegt de verzoekende partij het desbetreffende uittreksel van voormelde webpagina toe. De verwerende partij vervolgt dat aangezien het vaccin, dat de verzoekende partij ontving, niet erkend

is, ook het voorgelegde vaccinatiecertificaat niet kan erkend worden. Bijgevolg werd in alle redelijkheid beslist dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig vaccinatiebewijs. Voorts werd het derde vaccin pas na het nemen van de bestreden beslissing genomen, en dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

2.3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 6° en 7°, van de Vreemdelingenwet en naar het “KB dd. 04.12.2021”. Voorts blijkt uit het verzoekschrift ook dat de verzoekende partij de schending van de toepasselijke wettelijke bepalingen uit het koninklijk besluit van 28 oktober 2021, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 4 december 2021, aangevoerd heeft.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij in het kader van een niet-essentiële verplaatsing naar België komt en niet in het bezit is van een erkend vaccinatiebewijs. De verzoekende partij acht deze motieven evenwel niet afdoende omdat de gemachtigde niet verder motiveert en dat in de nota met opmerking verwezen wordt naar het verslag van de grenspolitie waarin vermeld wordt dat het Sinopharm vaccin in België niet erkend is. De verzoekende partij kan *prima facie* gevolgd worden dat de gemachtigde *in casu* zeer summier heeft gemotiveerd. Echter blijkt uit rechtspraak van de Raad van State dat elke bestuurshandeling moet gebaseerd zijn op relevante feitelijke gronden “die uit het administratieve dossier moeten blijken” (RvS 3 maart 2011, nr. 211 789). De Raad leest in het arrest inderdaad « *qu'une décision motivée par des affirmations non étayées par le dossier administratif n'est pas adéquatement motivée;* » of “een beslissing gestoeld op motieven die geen steun vinden in het administratief dossier is niet afdoende gemotiveerd” (eigen vertaling). In het verslag van de luchthavenpolitie van 4 januari 2022, dat zich in het administratief dossier bevindt, heeft een inspecteur onder de rubriek ‘7. Vaststellingen en info’ het volgende opgenomen: “*Betrokkene is in het bezit van een vaccinatieboekje. Ze werd twee keer gevaccineerd met Sinovac op respectievelijk 23/07/21 en 30/08/21. Dit vaccin is niet-erkend.*

Betrokkene is niet in het bezit van een attest van essentiële verplaatsing.

Ze heeft wel een verbintenis tot tenlasteneming voor een familiebezoek. Dit document werd afgestempeld op het consulaat op 30/11/2021, datum waarop ook het visum werd afgeleverd.”

Aldus heeft de verzoekende partij kennis kunnen nemen van de motieven van de bestreden beslissing en hierdoor heeft zij tevens kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.3.2. De verzoekende partij voert vervolgens de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.3.3. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 6° en 7°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

6° wanneer hij geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.”

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden de toegang tot het grondgebied kunnen weigeren wanneer de verzoekende partij kan geacht worden de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt te kunnen schaden of wanneer zij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. In dit verband verwijst de verwerende partij naar het “KB dd. 04.12.2021” en het gegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een erkend vaccinatiebewijs waardoor de binnenkomst en het verblijf in België niet toegelaten zijn. Ook geeft de verwerende partij aan dat het een niet-essentiële reis betreft.

2.3.3.4. In het verzoekschrift verwijst de verzoekende partij terecht naar het koninklijk besluit van 28 oktober 2021. Dit koninklijk besluit werd weliswaar op 4 december 2021 gewijzigd, maar het betreft nog steeds het koninklijk besluit houdende de nodige maatregelen van bestuurlijke politie teneinde de gevolgen voor de volksgezondheid van de afgekondigde epidemische noodsituatie betreffende de corona virus COVID-19 pandemie te voorkomen of te beperken.

2.3.3.5. Artikel 16 van voormeld koninklijk besluit, waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, en zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, bepaalt dat:

“Art. 16. § 1. Niet-essentiële reizen naar België zijn verboden voor personen die niet beschikken over de nationaliteit van een land van de Europese Unie of van de Schengenzone, en die hun hoofdverblijfplaats hebben in een derde land dat niet is opgenomen in bijlage I bij de Aanbeveling (EU) 2020/912 van de Raad van 30 juni 2020 over de tijdelijke beperking van niet-essentiële reizen naar de EU en de mogelijke opheffing van die beperking.

Reizen zoals bedoeld in bijlage 1 van dit besluit worden beschouwd als essentieel en zijn dus toegelaten.

Voor de overeenkomstig het tweede lid toegelaten reizen is de reiziger ertoe gehouden in het bezit te zijn van een attest van essentiële reis. Dit attest wordt uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post indien wordt aangetoond dat de reis essentieel is.

Indien gebruik wordt gemaakt van een vervoerder, is deze ertoe gehouden te controleren dat de reizigers bedoeld in het derde lid, voorafgaand aan de boarding, in het bezit zijn van dit attest. Bij gebrek aan dit attest, is de vervoerder ertoe gehouden het boarden te weigeren. De vervoerder controleert bij aankomst op Belgisch grondgebied opnieuw dat de reiziger in het bezit is van dit attest.

In afwijking van het derde lid, is een attest niet vereist indien het essentieel karakter van de reis blijkt uit de officiële documenten in het bezit van de reiziger.

Bij gebrek aan dit attest van essentiële reis of bij valse, misleidende of onvolledige informatie in dit attest, en indien het essentieel karakter van de reis evenmin blijkt uit de officiële documenten in het bezit van de reiziger, kan in voorkomend geval de binnenkomst geweigerd worden overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscore of artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

§ 2. De maatregelen bedoeld in paragraaf 1 zijn niet van toepassing op de reizigers die in het bezit zijn van een vaccinatiecertificaat, noch op de personen tot en met 17 jaar die reizen met een begeleider die in het bezit is van een vaccinatiecertificaat.

Indien gebruik wordt gemaakt van een vervoerder, is deze ertoe gehouden te controleren dat de reizigers en begeleiders bedoeld in het eerste lid, voorafgaand aan de boarding, in het bezit zijn van een vaccinatiecertificaat. Bij gebrek aan dit vaccinatiecertificaat, is de vervoerder ertoe gehouden het boarden te weigeren.

Bij gebrek aan dit vaccinatiecertificaat of bij valse, misleidende of onvolledige informatie in dit vaccinatiecertificaat, kan in voorkomend geval de binnenkomst geweigerd worden overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscodex of artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

§ 3. Onverminderd paragrafen 1 en 2 is het verboden voor personen die zich op enig moment in de afgelopen 14 dagen op het grondgebied van een derde land dat op de website "info-coronavirus.be" van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu als zone met heel hoog risico is aangemerkt bevonden, om zich rechtstreeks, dan wel onrechtstreeks naar het Belgische grondgebied te verplaatsen, in zoverre zij niet beschikken over de Belgische nationaliteit of hun hoofdverblijfplaats niet hebben in België, met uitzondering van volgende toegelaten essentiële reizen:

[...]

§ 4. Voor de toepassing van dit besluit worden Andorra, Monaco, San Marino en Vaticaanstad beschouwd als landen van de Europese Unie." (eigen onderlijning)

Artikel 16 van het koninklijk besluit van 28 oktober 2021 verwijst naar artikel 14 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (codificatie) (hierna: de Schengengrenscodex). Artikel 14, lid 1, van de Schengengrenscodex bepaalt als volgt:

"1. Indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet en niet tot de in artikel 6, lid 5, genoemde categorieën personen behoort, wordt hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum voor een verblijf van langere duur onverlet."

Aldus kan met toepassing van artikel 14 van de Schengengrenscodex aan een onderdaan van een derde land, namelijk de verzoekende partij, de toegang tot het grondgebied van de lidstaten slechts worden geweigerd indien cumulatief is voldaan aan de voorwaarde dat de betrokkene niet aan alle in artikel 6, lid 1, van de Schengengrenscodex vermelde toegangsvoorwaarden voldoet én de betrokkene niet tot de in artikel 6, lid 5, van diezelfde Verordening genoemde categorieën van personen behoort.

Artikel 6, lid 1 en lid 5, van de Schengengrenscodex bepaalt:

"1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

2. (...).

3. (...)

4. (...)

5. In afwijking van lid 1:

a) wordt onderdanen van derde landen die niet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, maar wel houder zijn van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur, toegang verleend tot het grondgebied van de andere lidstaten met het oog op doorreis zodat zij het grondgebied kunnen bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur heeft afgegeven, tenzij hun namen zijn vermeld op de nationale signaleringslijst van de lidstaat waarvan zij de buitengrenzen willen overschrijden, en de signalering vergezeld gaat van instructies om de binnenkomst of doorreis te weigeren;

b) kan onderdanen van derde landen die voldoen aan de in lid 1 genoemde voorwaarden, met uitzondering van de voorwaarde onder b), en zich melden aan de grens, toegang tot het grondgebied van de lidstaten worden verleend, indien aan de grens een visum wordt afgegeven overeenkomstig de artikelen 35 en 36 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad (26). De lidstaten stellen statistieken over aan de grens afgegeven visa op overeenkomstig artikel 46 van en bijlage XII bij Verordening (EG) nr. 810/2009. Indien het niet mogelijk is op het document een visum aan te brengen, wordt het visum, bij wijze van uitzondering, op een apart blad aangebracht dat aan het document wordt gehecht. In dat geval wordt gebruikgemaakt van het bij Verordening (EG) nr. 333/2002 van de Raad (27) vastgestelde uniforme model voor formulieren voor de aanbrenging van het visum; c) kan onderdanen van derde landen die niet aan een of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied worden verleend op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen. Indien de betrokken onderdaan van een derde land gesignaleerd staat als bedoeld in lid 1, onder d), stelt de lidstaat die hem toegang tot zijn grondgebied verleent, de overige lidstaten daarvan in kennis." (eigen onderlijning)

2.3.3.6. Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift terecht aangeeft definieert artikel 1, 15° van het koninklijk besluit van 28 oktober 2021 het vaccinatiecertificaat. Deze bepaling zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

"15° "vaccinatiecertificaat": een digitaal EU-COVID-certificaat van vaccinatie of een certificaat van vaccinatie uitgereikt in een land dat niet behoort tot de Europese Unie dat als equivalent wordt beschouwd door de Europese Commissie op basis van de uitvoeringshandelingen of door België op basis van bilaterale akkoorden, waaruit blijkt dat sinds ten minste twee weken alle doses voorzien in de bijsluiters werden toegediend van een vaccin tegen het virus SARS-Cov-2 dat wordt vermeld op de website "info-coronavirus.be" van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu. Bij gebrek aan een equivalentiebeslissing van de Europese Commissie wordt eveneens een vaccinatiecertificaat aanvaard dat werd uitgereikt in een land dat niet behoort tot de Europese Unie en dat minimaal de volgende informatie bevat in het Nederlands, Frans, Duits of Engels

- gegevens waaruit kan worden afgeleid wie de persoon is die is gevaccineerd (naam, geboortedatum en/of ID-nummer);

- gegevens waaruit blijkt dat sinds ten minste twee weken alle doses voorzien in de bijsluiters werden toegediend van een vaccin tegen het virus SARS-Cov-2 dat wordt vermeld op de website "info-coronavirus.be" van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu;

- de merknaam en de naam van de fabrikant of handelsvergunningshouder van elk vaccin dat werd toegediend. Indien één van beide namen niet wordt vermeld, moet ook het lotnummer worden vermeld;

- de datum van toediening van elke dosis van het vaccin die werd toegediend;

- de naam van het land, van de provincie of van de regio waar het vaccinatiecertificaat werd uitgereikt;

- de afgever van het bewijs van vaccinatie;" (eigen onderlijning)

De voorwaarden opgesomd in voormelde bepaling, betreffen cumulatieve voorwaarden.

Uit het vaccinatiecertificaat dat de verzoekende partij bijbrengt blijkt inderdaad dat het voormelde gegevens bevat. Er wordt aangegeven dat zij op 23 juli 2021 en 30 augustus 2021 met Sinopharm vaccin tegen SARS-Cov-2 in Ethiopië gevaccineerd werd. Artikel 1, 15° van het koninklijk besluit van 28 oktober 2021 verwijst naar de website "info-coronavirus.be" van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu om te weten welke vaccins in België erkend worden. Aan de nota met opmerkingen voegt de verwerende partij een afdruk van voormelde website toe. Hieruit blijkt dat de volgende vaccins in België erkend worden: enerzijds de EMA (European Medicines Agency) certified vaccines, namelijk Pfizer/BioNTech (Comirnaty) Moderna, AstraZeneca/Oxford (Vaxzevria), Janssen en anderzijds het Covishield. Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij ook hierop gewezen. Het vaccin Sinopharm wordt niet vermeld op de lijst van de door België erkende vaccins. Aangezien het vaccin dat verzoekster ontving niet erkend is, legt de verzoekende partij aldus geen geldig vaccinatiecertificaat voor. De verwerende partij heeft *prima facie*

aldus op goede gronden geconcludeerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een erkend vaccinatiebewijs.

2.3.3.7. Het gegeven dat de verzoekende partij op 6 januari 2022 een dosis van het Cominarty vaccin gekregen heeft, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing van 4 januari 2022. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, kon de verwerende partij hiermee geen rekening houden. Daarenboven maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij met één dosis van het Cominarty vaccin dat ze op 6 januari 2021 ontvangen heeft heden voldoet aan de voorwaarde dat ze sinds ten minste twee weken alle doses (zoals voorzien in de bijsluiter) van een vaccin tegen het virus SARS-Cov-2 gekregen heeft dat wordt vermeld op de website "info-coronavirus.be" van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu.

2.3.3.8. Ter terechtzitting betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door haar eerst, mede op grond van het betrokken vaccinatiecertificaat, een visum af te leveren, en haar vervolgens bij aankomst op de nationale luchthaven alsnog terug te drijven, op de grond dat zij niet in het bezit zou zijn van een erkend vaccinatiebewijs. Zij benadrukt dat de verwerende partij reeds bij de visumaanvraag op de hoogte was van het type vaccin dat zij ontvangen heeft.

Vooreerst blijkt uit de documenten opgenomen in het administratief dossier, namelijk de "*consultation vision*" waaruit blijkt dat op 19 november 2021 haar visum kort verblijf goedgekeurd werd en haar visumaanvraag verstuurd door AMBABEL-Addis Ababa, niet dat de verzoekende partij reeds op de ambassade haar vaccinatiecertificaat of een equivalentiebewijs ervan voorgelegd heeft zoals zij ter terechtzitting betoogt. Ter terechtzitting is de verwerende partij niet duidelijk of een vaccinatiecertificaat diende voorgelegd te worden bij de visumaanvraag. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij voormeld vaccinatiecertificaat op het ogenblik van haar visumaanvraag voorgelegd heeft, wijst de Raad erop dat uit de artikel 3, eerste lid, 6° en 7°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 16 van het koninklijk besluit van 28 oktober 2021 blijkt dat de met grenscontrole belaste overheden bij de binnenkomst van derdelanders op het Schengengrondgebied aan voormelde wettelijke bepalingen dienen te toetsen en dat aan de voorwaarden opgenomen in artikel 16 van het koninklijk besluit van 28 oktober 2021 duidelijk dient voldaan te zijn op het ogenblik van de afreis en de binnenkomst. Immers kan met toepassing van artikel 14 van de Schengengrenscode, waarnaar artikel 16 van het koninklijk besluit van 28 oktober 2021 verwijst, aan een onderdaan van een derde land, namelijk de verzoekende partij, de toegang tot het grondgebied van de lidstaten worden geweigerd wanneer zij als een bedreiging van de volksgezondheid beschouwd wordt. *In casu* kan er niet aan voorbijgegaan worden dat de verzoekende partij tweemaal met Sinopharm gevaccineerd werd, doch dat dit vaccin niet door de Belgische overheden erkend wordt zoals hoger reeds uiteengezet werd. Het gegeven dat de Belgische ambassade in Ethiopië *in casu* op 19 november 2021 de afgifte van een visum kort verblijf goedgekeurd heeft, laat niet toe om heden *prima facie* te oordelen dat de verwerende partij onredelijk gehandeld heeft daar aan de voorwaarden van artikel 16 van het koninklijk besluit van 28 oktober 2021 *juncto* artikel 14 van de Schengengrenscode op het ogenblik van de afreis en de binnenkomst dient voldaan te zijn. Bovendien behoort de verzoekende partij *prima facie* niet tot de in artikel 6, lid 5, van diezelfde Verordening genoemde categorieën van personen, althans brengt ze hiervan geen begin van bewijs bij.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat ze eveneens op 3 januari 2022 een negatieve PCR-test heeft afgelegd, en dat de verwerende partij hiervan op de hoogte is gelet op de stukken van het administratief dossier, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat een dergelijke test in haar geval voldoende is om tot het grondgebied toegelaten te worden nu ze niet in het bezit is van een geldig vaccinatiecertificaat daar haar Sinopharm vaccin niet erkend wordt. Daarenboven heeft de verzoekende partij dit element an sich niet aangevoerd in haar verzoekschrift. De Raad kan niet aannemen dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid was dit onderdeel van haar middel eerder op te werpen en hiervoor het administratief dossier diende te raadplegen.

2.3.3.9. Voorts wijst de Raad erop dat artikel 16, §1 van het koninklijk besluit van 28 oktober 2021 aangeeft dat niet-essentiële reizen naar België verboden zijn voor derdelanders. Voormeld artikel verwijst naar de lijst opgenomen in bijlage 1 van het koninklijk besluit om te bepalen wat men dient te verstaan onder een essentiële reis. Deze bijlage 1, getiteld 'Lijst van essentiële reizen vanuit een derde land naar België toepasselijk op reizigers die niet beschikken over de nationaliteit van een land van de Europese Unie of van de Schengenzone, en die hun hoofdverblijfplaats hebben in een derde land dat niet is opgenomen in bijlage I bij de Aanbeveling (EU) 2020/912 van de Raad van 30 juni 2020 over de tijdelijke beperking van niet-essentiële reizen naar de EU en de mogelijke opheffing van die beperking', luidt als volgt:

“Voor de toepassing van artikel 16, § 1, van dit besluit worden de volgende reizen als essentieel beschouwd:

1° de professionele reizen van gezondheidswerkers, onderzoekers op het gebied van gezondheid en beroepskrachten uit de ouderenzorg;

2° de professionele reizen van grensarbeiders;

3° de professionele reizen van seizoenarbeiders in de land- en tuinbouw;

4° de professionele reizen van vervoerspersoneel;

5° de reizen van diplomaten, personeel van internationale organisaties en instellingen en door internationale organisaties en instellingen uitgenodigde personen van wie fysieke aanwezigheid vereist is voor de goede werking van deze organisaties en instellingen, professionele reizen van militair personeel, van ordediensten, van de douane, van de inlichtingendiensten en magistraten, en van humanitaire hulpverleners en personeel van de civiele bescherming, bij het uitoefenen van hun functie;

6° doorreizen buiten de Schengenzone en de Europese Unie;

7° de reizen om dwingende gezinsredenen, namelijk:

- de reizen die gerechtvaardigd zijn door gezinshereniging in de zin van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- de bezoeken aan een echtgenoot of partner, die niet onder hetzelfde dak woont, voor zover een aannemelijk bewijs geleverd kan worden van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie;

- de reizen in het kader van co-ouderschap (met inbegrip van een behandeling in het kader van medisch begeleide voortplanting);

- de reizen in het kader van begrafenissen of crematies van verwanten in eerste en tweede graad;

- de reizen in het kader van burgerlijke of religieuze huwelijken van verwanten in eerste en tweede graad;

8° de professionele reizen van zeevarenden;

9° de reizen om humanitaire reden (met inbegrip van de reizen om dwingende medische redenen of de verderzetting van een dringende medische behandeling alsook om bijstand of zorg te verlenen aan een oudere, minderjarige, gehandicapte of kwetsbare persoon);

10° de reizen die studiegerelateerd zijn, met inbegrip van de reizen van leerlingen, studenten en stagiairs, die in het kader van hun studies een vorming volgen en onderzoekers met een gastovereenkomst;

11° de reizen van gekwalificeerde personen, als hun werk vanuit economisch standpunt noodzakelijk is en niet kan worden uitgesteld; met inbegrip van de reizen van beroepssporters met een topsportstatuut en professionelen uit de cultuursector, wanneer ze beschikken over een gecombineerde vergunning, en journalisten, bij het uitoefenen van hun professionele activiteit.

De reizen van de personen die een activiteit in loondienst komen uitoefenen in België, met inbegrip van jonge au pairs, ongeacht de duur van deze activiteit, op voorwaarde dat ze daartoe gemachtigd zijn door het bevoegde Gewest (arbeidsvergunning of bewijs dat de voorwaarden voor een vrijstelling vervuld zijn).

De reizen van de personen die een zelfstandige activiteit komen uitoefenen in België, ongeacht de duur van deze activiteit, op voorwaarde dat ze daartoe gemachtigd zijn door het bevoegde gewest (geldige beroepskaart of bewijs dat de voorwaarden voor een vrijstelling vervuld zijn).

12° de reizen van de echtgenoot of partner van een persoon die beschikt over de nationaliteit van een land van de Europese Unie of van de Schengenzone die deze begeleidt, voor zover zij onder hetzelfde dak wonen, evenals de reizen van hun kinderen die onder hetzelfde daken wonen. De feitelijke partners moeten eveneens een aannemelijk bewijs leveren van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie.”

Het familiebezoek aan haar oom in Gent, op grond waarvan zij een visum gekregen heeft, betreft op grond van het koninklijk besluit van 28 oktober 2021 geen essentiële verplaatsing. Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij in het bezit is van een attest van essentiële reis. Het is inderdaad zo dat artikel 16, §2 van het koninklijk besluit van 28 oktober 2021 een uitzondering voorziet op artikel 16, §1 indien de verzoekende partij in het bezit is van een vaccinatiecertificaat. Uit de voorgaande alinea's blijkt dat de verzoekende partij heden niet in het bezit is van een dergelijk geldig vaccinatiecertificaat nu haar vaccins niet erkend worden door de Belgische overheid. Bijgevolg diende de verzoekende partij in het bezit te zijn van een attest van essentiële verplaatsing, *quod non*.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij voorts naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), doch laat ze na aan te tonen dat ze *in casu* een effectief familie- of gezinsleven in de zin van het EVRM met haar oom leidt. In

beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Een dergelijke band van afhankelijkheid wordt door de verzoekende partij niet aangetoond. Het bijbrengen van een verbintenis tot tenlasteneming is op zich onvoldoende om te besluiten dat er een afhankelijkheidsrelatie is tussen de verzoekende partij en haar oom in de zin van artikel 8 van het EVRM. Met een dergelijke contract verbindt de garant zich er toe ten opzichte van de ten laste genomen persoon, de Belgische staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn om de gezondheidskosten en de kosten van het verblijf en de repatriëring van de ten laste genomen persoon te dragen. De garant en de ten laste genomen persoon zijn hoofdelijk aansprakelijk voor de betaling van deze zorgen en kosten.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 16, §3 van de koninklijk besluit van 28 oktober 2021 de afreis van derdelanders naar België, die voldoen aan artikel 16, §2 van voormeld koninklijk besluit opnieuw verbiedt “voor personen die zich op enig moment in de afgelopen 14 dagen op het grondgebied van een derde land dat op de website “info-coronavirus.be” van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu als zone met heel hoog risico is aangemerkt bevonden, om zich rechtstreeks, dan wel onrechtstreeks naar het Belgische grondgebied te verplaatsen, in zoverre zij niet beschikken over de Belgische nationaliteit of hun hoofdverblijfplaats niet hebben in België, met uitzondering van volgende toegelaten essentiële reizen:

1° de professionele reizen van vervoerspersoneel, vracht- en cargopersoneel en zeevarenden, de sleepbootbemanning, de loodsen en het industrieel personeel tewerkgesteld in de offshore windmolenparken, mits zij in het bezit zijn van een attest uitgereikt door de werkgever;

2° de reizen van diplomaten, personeel van internationale organisaties en door internationale organisaties uitgenodigde personen van wie fysieke aanwezigheid onontbeerlijk is voor de goede werking van deze organisaties, bij het uitoefenen van hun functie, mits zij in het bezit zijn van een attest van essentiële reis uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post;

3° de reizen van de echtgenoot, of partner van een persoon die beschikt over de Belgische nationaliteit of zijn hoofdverblijfplaats heeft in België voor zover zij onder hetzelfde dak wonen, evenals de reizen van hun kinderen die onder hetzelfde dak wonen, mits zij in het bezit zijn van een attest van essentiële reis uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post. De feitelijke partners moeten eveneens een aannemelijk bewijs leveren van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie;

4° doorreizen buiten de Schengenzone en de Europese Unie;

5° doorreizen in België vanuit een derde land aangemerkt als zone met heel hoog risico naar het land van nationaliteit of hoofdverblijfplaats, voor zover dit land zich binnen de Europese Unie of de Schengenzone bevindt;

6° de reizen om dwingende humanitaire reden, mits zij in het bezit zijn van een attest van dwingende humanitaire reden, uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post, goedgekeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken;

7° de reizen van personen van wie fysieke aanwezigheid onontbeerlijk is voor de nationale veiligheid, mits zij in het bezit zijn van een attest van essentiële reis uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post en goedgekeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Indien gebruik wordt gemaakt van een vervoerder, is deze ertoe gehouden te controleren dat de personen bedoeld in het eerste lid, voorafgaand aan de boarding, in het bezit zijn van dit attest of van een bewijs van toegelaten transit. Bij gebrek aan dit attest of aan een bewijs van toegelaten transit, is de vervoerder ertoe gehouden het boarden te weigeren.

Bij gebrek aan dit attest of bij valse, misleidende of onvolledige informatie in dit attest, kan in voorkomend geval de binnenkomst geweigerd worden overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscodex of artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Wanneer een derde land wordt aangemerkt als zone met heel hoog risico overeenkomstig het eerste lid, treedt het inreisverbod op het Belgisch grondgebied in werking op het moment zoals aangegeven op de website “info-coronavirus.be” en ten vroegste 24 uren na de publicatie op die website.” (eigen onderlijning)

In zoverre de verzoekende partij zich op haar privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM beroept, laat de verzoekende partij na aan te tonen dat ze een privéleven in België opgebouwd heeft, daar ze woonachtig is in Ethiopië, aldaar eveneens werkt en louter voor een kort verblijf naar België zou komen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

In haar verzoekschrift laat de verzoekende partij ook na aan te tonen dat haar reis naar België een essentiële verplaatsing betreft, daar ze niet in het bezit is van het vereiste vaccinatiecertificaat.

2.3.3.10. De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk tot het besluit kon zijn gekomen dat zij niet in het bezit is van een erkend vaccinatiebewijs en dat het om een niet-essentiële verplaatsing (familiebezoek) gaat. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 2, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.3.3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is *prima facie* niet ernstig.

2.3.3.12. Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. Boes, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een *prima facie* dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. De schending van het redelijkheidsbeginsel is *prima facie* niet ernstig.

2.3.3.13. De middelen zijn niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

2.5. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient bijgevolg verworpen te worden.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

M. RYCKASEYS